

428

1774. Φιρμάνιον 7 Δεκ. σ. 'Αβδούλ Χαμήτ Α', ὑπὲρ Ρόδου, Κῶ, κλπ.
ἐν 451, σ. 166–168 καὶ ἐν 370, σ. 338–340.

429

1774. Χάτι σερίφ σ. 'Αβδούλ Χαμήτ, «περὶ τῶν ἐπιτρόπων τοῦ Κοινοῦ»
ἐν 91, σ. 38–43. Πρβλ. ἐν 202, σ. 537.

«... οἱ... ραγιάδες ρωμαῖοι ἐπρόσφεραν... ἀναφορὰν... λέγοντες, ὅτι ἀπὸ τὰ ἄτοπα
κινήματα, ὅπου ἐπεχειρίσθησαν οἱ πρόην πατριάρχαι τῶν ρωμαίων καὶ ἀπὸ τὰς ὠμὰς
αὐτῶν πλεονεξίας καὶ ἐξ αἰτίας τῆς δαπάνης τῶν πολλῶν χρημάτων, ὅπου ὁ ἤδη ἐξωσθεὶς
τῆς πατριαρχείας Σαμουήλ καλόγηρος... ξεχωριστὰ ὅπου τὸ χρέος τοῦ Πατριαρχείου
ἔγινεν ἐπέκεινα τῶν ἐνεακοσίων πονγγίων... ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐπαρχιῶν χρέη ὅπου ὑπό-
κεινται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Πόλεως, μὲ τὸ νὰ ἐπερίσσευσαν πολλαπλασίως, ἐξ οὗ καὶ
ἡ ἐρήμωσις καὶ ὁ ἀφανισμὸς τῶν ραγιάδων τοῦ ρωμαϊκοῦ γένους... ὁ... νῦν πατριάρχης
τῶν ρωμαίων Σωφρόνιος καὶ ὁ σύλλογος τῶν μητροπολιτῶν καὶ οἱ πρόκριτοι τοῦ Γένους
καὶ οἱ ἔχοντες λόγον καὶ περιφανεῖς καὶ μαῖστορες τῶν ρουφετίων καὶ τῶν ραγιάδων Γέρον-
τες, εἰς ἓν συνελθόντες, συνωμίλησαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς κυβερνήσεως τῶν πατριαρχικῶν
πραγμάτων οἰκονομίας τε καὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν καὶ τόκων... Μὲ κοινὴν συμφω-
νίαν πάντων αὐτῶν ἀπεφασίσθη, ἵνα ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, μὲ τὸ ναζαρέτι καὶ ἐπίσκε-
ψιν τῶν τοῦ Γένους περιφανῶν, διορισθῶσιν ἐπίτροποι τοῦ Κεμισχανὲ τέσσαρες τῶν μητρο-
πολιτῶν, εἰδήμονες τῶν πατριαρχικῶν κανόνων, καὶ δεκαοκτὼ παρ' αὐτοῖς ἀξιόπιστοι
Γέροντες καὶ ἐχλύρτίδες τῶν περιφανεστέρων καὶ ἐσναφίων, διὰ τὰ γροικίσουν μὲ ἰστι-
κλάλι καὶ πληρεξουσιότητα ἀπάσας τὰς πατριαρχικὰς ὑποθέσεις καὶ δοσοληψίας...».

430

1774. Ἐγγραφον ἀπὸ 17 Ὀκτ. Γαζή Χασάν πασᾶ, βεζύρη καὶ καπουδάν
πασᾶ, πρὸς τὰς νήσους τῆς Ἀσπρης Θαλάσσης,
ὅτι μετὰ τὴν γενομένην εἰρήνην μετὰ τῆς Ρωσίας, χορηγεῖται γενικὴ ἀμνηστία εἰς τοὺς
ραγιάδες, ἐν 291, σ. 279.

431

1775. Φιρμάνιον ἀπὸ 29 Μαρτίου, σ. Χαμήτ Α', περὶ τρόπου καταβολῆς
φόρων τῶν Νοτίων Σποράδων,
ἐν 370, σ. 340–342· μνημ. ἐν 252, σ. 367.

432

1775. Πρακτικὸν 8 Ὀκτωβρίου προεστῶν καὶ ἐγκατοίκων Κάστρου τῆς
Ναξίας,
ἐν 193, σ. 9–10.

«... Φανερόνομεν πώς ἀπὸ παλαιότης ἕως τὴν σήμερον ἐστάθηκαν νόμοι τὰ κάτωθι ἄρθρα :

Πρῶτον : Ὅτι κάμνοντας οἱ γονεοὶ πονροχάριτι ἢ τεσταμέντο τῶν παιδιῶν τως, ἔχουν ὅλη τὴν ἐξουσία ὅτινος θελήσουν νὰ τάξουν πολλά, ὅτινος ὀλίγα, χωρὶς νὰ ἡμποροῦν τὰ παιδιὰ εἰς κανένα τρόπο νὰ ἐνοχλήσουν τὰ ἄλλα.

Δεύτερον : Κάνοντας κανένα γράμμα κοινὸν ἢ μερικὸν καὶ μετὰ τοὺς μάρτυρας ὑπογράφῃ ὁ κατ'ἐκτελέσειν ὁ κοινός, ἢ ὅποιος γραφέας ὅπου νὰ γράψῃ τὸ γράμμα καὶ ὕστερα ἀπὸ κάτω γραφτοῦν ἄλλοι μάρτυρες, αὐτὸ τὸ γράμμα εἶναι ἄκυρον καὶ δὲν ἔχει κανένα τόπον οὐδὲ κυριότητα».

433

1775. Χάττι σερίφ σ. Ἀβδούλ Χαμήτ Α', διὰ τὰ προνόμια τῆς οὐ γ γ ρ ο - β λ α χ ι κ ῆ ς ἡ γ ε μ ο ν ί α ς,

δοθέν εἰς τὸν βοεβόδαν Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην, ἐν 202, σ. 541-546, ἐνθα (σ. 546) προστίθεται : «ἀπὸ αὐτὰ ὅλα, μετὰ δύο χρόνους κανένα δὲν ἐφυλάχθη».

Ε'. Τὰ χρῆμα τὰ παλαιὰ καὶ αἱ ληροφοσίαι, τόσον εἰς μετροητὰ ὅσον καὶ εἰς ἄλλα πράγματα, νὰ εἶναι ἄκυρα καὶ ἀκαταζήτητα.

Σ'. Οἱ μουσουλμάνοι ὅπου ἤθελαν ἔχει διαφορὰς μὲ τοὺς ἐντοπίους καὶ οἱ ἐντόπιοι εἰς τὰς μεταξὺ διαφορὰς τῶν, νὰ κρίνωνται ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα τοὺς δικαίως καὶ νὰ ἀποδίδεται τὸ δίκαιον εἰς ἐκεῖνον ὅπου τὸ ἔχει.

Ζ'. Τοὺς μουσουλμάνους ὅπου ἤθελαν ἔχει κρισολογήματα μὲ τινὰς τῶν ἐντοπίων, μὲ τὸ μέσον τοῦ διβὰν-ἐφένδῃ τοῦ ἡγεμόνος καὶ ἄλλων μουσουλμάνων νὰ διορθώνωνται, καὶ ἐκεῖνη ἢ κρίσις ὅπου δὲν ἤθελε κοπεῖ μὲ τὸ μέσον τῶν μουσουλμάνων, ἂν μὲ σκοπὸν συγκοφαντίας κινῆται ὁ κρισολογούμενος μουσουλμάνος καὶ θέλῃ νὰ ἀδικήσῃ τὸν ἐναγόμενον χριστιανόν, τότε νὰ φέρῃ ὁ ἡγεμὼν ἀπὸ τὸ Γκιργκιόβον τὸν καδὴν νὰ τοὺς κρίνῃ, καὶ νὰ τελειοῦται ἡ ἀγωγή κατὰ νόμους, καὶ οἱ καδῆδες τοῦ Γκιργκιόβου νὰ κρίνουν τὴν κρίσιν μὲ κάθε δικαιοσύνην, χωρὶς προσωποληψίαν, καὶ νὰ μὴν ἀδικοῦν τὸν πτωχὸν χριστιανόν διὰ τὸ χατίρι τοῦ μουσουλμάνου.

Η'. Ἐνας κάτοικος τῆς Βλαχίας νὰ μὴν ἐνοχλῆται ἀπαγόμενος εἰς ἄλλο μέρος διὰ κρισολογήματα ὅταν εἶναι ὁμῶς ἀγωγή διὰ κληρονομίαν ἢ διὰ μετροητὰ, ἢ μαρτυρία τοῦ χριστιανοῦ ἐπάνω εἰς τὸν τοῦρκον ἐναγόμενον ἔχει τόπον. Ἐξω ὁμῶς ἀπὸ τὴν ἀγωγήν τὴν περὶ κληρονομίας, εἰς ἀγωγήν περὶ μετροητῶν ἢ μαρτυρία πολλῶν χριστιανῶν κατὰ μουσουλμάνου μὲ τὸ νὰ ἐξεδόθῃ φετβᾶς ὅτι δὲν πιάνεται, κατὰ τὸν φετβᾶν θέλει γίνεται ἡ ἀπόφασις.

ΙΑ'. Τόποι καὶ ἀγροὶ ὅπου ἀνέκαθεν ἦτον μοναστηρίων ἢ ἄλλου τινὸς ὑποκειμένου καὶ ὕστερον ἀδίκως ἡρπάγησαν παρὰ τινος μουσουλμάνου, καὶ μέχρι τοῦδε ὀνομάζονται μὲ ὄνομα χριστιανικόν, ἀφοῦ ἀποδειχθῇ καὶ μαρτυρηθῇ ὅτι ἀδίκως ἡρπάγησαν καὶ κατακρατοῦνται, νὰ ἐπιστρέφονται εἰς τοὺς παλαιοὺς κυριάρχας τῶν.

ΙΗ'. Ἀπὸ τοὺς Βλάχους, ἂν τινὰς ἤθελε τουρκίσει, διὰ νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ ζητῇ μερτικὸν τῆς ἀνηκούσης αὐτῷ κληρονομίας, εἶναι ἐκδεδομένα πολλὰ χάττι-σερίφια καὶ ὀρισμοί, εἰπον οἱ ἄρχοντες Βλάχοι, ὅπου ἦλθον μὲ τὸ μαγζάρι. Ὅμως εἰς τὰ καλέμια, μὲ τὸ νὰ μὴν εὐρέθῃ τὸ ἴσον κανενὸς τοιούτου χάττι-σερίφιου καὶ ὀρισμοῦ, καὶ μὲ τὸ νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ

